

По третє, необхідна підтримка законодавців та законотворців щодо вдосконалення механізмів протидії та запобігання домашньому насильству.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству: закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. *Верховна Рада України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/2229-19>.
2. Дані офісу Генерального прокурора - Режим доступу до ресурсу - https://ld.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=1138997&libid=100820&c-edit&c=fo

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЗАПОБІГАННЯ ТОРГІВЛІ ЖІНКАМИ

Тетяна МИРОНЮК, здобувач вищої освіти магістра за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

Торгівля людьми – це міжнародне, складне та унікальне злочинне явище, яке містить багато тісно пов'язаних між собою елементів у якому визначальну роль відіграє організована злочинність. Незалежно від виду експлуатаційної мети, торгівля людьми має тяжкі, а часом фатальні наслідки для постраждалих осіб. Злочин торгівлі людьми постійно еволюціонує услід за прагненнями злочинців отримати щонайвищі прибутки від експлуатації постраждалих та протистояти зусиллям правоохоронних органів з протидії їхній злочинній діяльності [1, с. 6].

Треба зазначити, що державно-управлінський вплив на проблему торгівлі людьми в Україні ще є недосконалим. Нині цим питанням опікуються більше десятка міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та неурядових організацій, проте чітка координація їхніх дій відсутня. Навколо визначення феномена «торгівля жінками» тривають дискусії. Дискусійними є навіть підходи до вивчення цього явища, які існують серед науковців. Виділяють шість основних підходів для визначення цього феномена: торгівля жінками, як проблема боротьби з організованою злочинністю, як проблема легальної та нелегальної міграції, як проблема праці, моральна проблема, проблема, що пов'язана з проституцією, порушенням прав людини.

За даними Державної служби статистики України, на перше січня 2016 р. найбільшу кількість безробітних жінок офіційно зареєстровано в таких регіонах: Донецькій області – 64 373 особи, Дніпропетровській області – 56 599, Луганській області – 36 308 із загальної кількості безробітних жінок 729 600. З усієї кількості опитаних потерпілих 46% (59 осіб) мешкали в обласних центрах, 37% – в інших містах області, 14% – становлять жителі сіл.

Основні фактори, що «притягують» жінок на роботу за кордоном: сподівання знайти роботу та заробити гроші; матеріальний добробут, пов'язаний із життям на Заході; більш високий соціальний статус; уявний «блиск» життя в країнах Західної Європи.

У межах цього підходу запобігання торгівлі означає і запобігання в'їзду потенційних жертв. Боротьба проти торгівлі жінками стає боротьбою проти нелегальної міграції. Репресивними заходами щодо міграції, які характерні для всіх країн, є жорстка візова політика, суворий прикордонний контроль, пильніший нагляд за змішаними шлюбами, криміналізація третьої сторони, яка сприяє нелегальному в'їзду чи перебуванню, а інколи й самим нелегальним мігрантам тощо. Фактично такі заходи мають на меті захист країни від нелегальних мігрантів, а не захист жінок від насильства та зловживань, та служать більше інтересам країни, ніж інтересам жінки. У цьому випадку позиція жінок протиставляється державі: для жінок перебування в іншій державі — це нелегальний статус, недостатні легальні можливості міграції у поєднанні з попитом на робочу силу в нелегальному секторі та відсутність роботи в рідній країні, що робить торгівлю прибутковою справою і змушує жінок до нелегальних переїздів, які супроводжуються насильством та експлуатацією [2]. На сьогоднішній день багато думок різних науковців існують стосовно питання протидії торгівлі людьми.

Одним із прикладів застосування за кордоном у судових засіданнях режиму віддаленої присутності осіб є досвід судочинства Італії, де з 1996 року діє система, яка дозволяє під час судових слухань отримати зображення одного з більш як 1200 свідків, до яких застосовуються заходи безпеки, до того ж усім, за винятком судді, його видно зі спини [3, с. 136].

Так, саме з позицій захисту прав жінки в останні роки розроблено низку міжнародних документів по запобіганню та боротьбі з торгівлею жінками та дітьми з метою сексуальної експлуатації.

Це, наприклад, «Гаазька міністерська декларація» - у ній наголошується, що «торгівля жінками є кричущим порушенням людських прав жінок, з яким можна боротися тільки шляхом застосування багатодисциплінарного та координованого підходу, у якому брали б участь усі зацікавлені учасники, недержавні організації, установи соціального захисту, правові, законотворчі та міграційні. Така боротьба потребує як національних, так і європейських та міжнародних спільних дій та співробітництва.

Також ми схилиємося до думки Д.В. Лебедева, який вважає, що велику увагу треба приділяти безпеці потерпілого та свідка при розслідуванні кримінальних справ про торгівлю жінками з метою їх сексуальної експлуатації. Він пропонує використовувати відеозв'язок при проведенні окремих слідчих дій під час розслідування торгівлі жінками, що було б важливою гарантією безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві [3, с. 135–136].

Так, наприклад, В.М. Бесчастний, пропонує встановлення обов'язкового страхування осіб, що виїждять працювати за кордон, за рахунок структур, які займаються таким працевлаштуванням. Також він вважає, що слід прийняти закони про регулювання діяльності у сфері розваг, які б передбачали вжиття заходів контролю за діяльністю виробників, які поширюють в Інтернеті порнографічні та інші непристойні матеріали, та необхідно заборонити вміщення в засобах масової інформації рекламних оголошень сумнівного змісту [4, с. 69].

Це дуже важливі питання, тому що відповідно формуються не тільки визначення феномена торгівлі жінками, але й підходи по боротьбі з ним та запобігання цьому, вони спрямовані на придушення організованої злочинності, проституції, нелегальної міграції та базуються на ідеях підвищення та укріплення статусу жінок у суспільстві, зміцненні їх прав. Такі стратегії можуть бути цінними, вони вимагають обережності, як і спроби змішати інші важливі питання, такі як статистика міграції з визначенням торгівлі жінками, як форми насилля по відношенню до жінок. Але у той же час висвітлюють непередбачені, небажані аспекти, що гнітюче впливає на жінок. Ще гірше, вони можуть спричинити зворотний процес, що має репресивний ефект, який більше послаблює нестабільні позиції жінок (наприклад, обмеження свободи пересування та використання жінок, як свідків для боротьби з організованою злочинністю без надання їм відповідного захисту).

Як висновок, слід зазначити, що ситуація, яка склалась на території нашої та зарубіжних країн стосовно торгівлі жінками є неприпустимою. Заходи, що вживає держава по запобіганню торгівлі жінками, є дієвими, але недосконалими, вони вимагають не лише законодавчих змін, але й розробки ефективних механізмів боротьби з торгівлею людьми.

Ефективно протидіяти зазначеному явищу можна лише при використанні системного підходу, за умов координованої діяльності всіх зацікавлених сторін — державних, недержавних організацій, органів соціального захисту, правових, законодавчих та міграційних установ. Таким чином, важливою гарантією ефективності заходів по боротьбі з торгівлею людьми є необхідне налагодження співпраці з поліцейськими та спеціальними органами зацікавлених іноземних держав шляхом підписання відповідних міжнародних угод, розробки механізмів інформаційного обміну як між правоохоронними структурами в Україні, так і правоохоронними органами зарубіжних країн. Все це вимагає комплексної взаємодії різних установ та зацікавлених сторін як в межах однієї країни, так і між відповідними країнами, що охоплює органи поліції, судового переслідування, програми підтримки жертв та захисту свідків і засобів масової інформації.

Також можливе створення та зміцнення відповідних інститутів на місцевому та національному рівнях. Реалізація комплексної політики щодо боротьби з торгівлею людьми, яка базується на повазі прав людини жертв

торгівлі людьми, повинні розглядатися в якості елемента демократичного й прозорого управління, на основі принципу верховенства права.

Список використаних джерел:

1. Україна як країна призначення для торгівлі людьми. Матеріали для практичного використання працівниками прикордонної служби, правоохоронних органів та суддями / Васильєва М. О., Касько В. В., Орлеан А. М., Пустова О. В. К. : Фенікс, 2012. – 120 с.
2. Сергєєва Л.М. Державна політика протидії торгівлі жінками: автореферат. Харків, 2006.
3. Келлі Л. Насильство щодо жінок і дітей. Новий погляд на міліцейську діяльність, її інноваційність та професіоналізм: посібник. Львів: Астролябія, 2011. 176 с.
4. Бесчастний В. М. Особливості імплементації міжнародно-правових норм у сфері боротьби з торгівлею жінками в національне законодавство України. *Боротьба з торгівлею людьми: матеріали Міжнародної наук.-практ. конференції* (м. Донецьк, 26 червня 2008 р.). Донецьк, 2008. С. 66-70.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ПОВАГУ ДО ПРИВАТНОГО І СІМЕЙНОГО ЖИТТЯ ПІД ЧАС ЗАПОБІГАННЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ

Тетяна САВЧЕНКО, здобувач вищої освіти магістра за спеціальністю «Правоохоронна діяльність» навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент **Тетяна КУЛИК**

Право на повагу до особистого та сімейного життя забезпечується та охороняється державою, про що свідчить закріплення цих положень в ст. 32 Конституції України; відповідно до ч.1 «Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків передбачених Конституцією»[1]. Для всебічного розуміння та застосування даної норми, необхідно звернутися до офіційного тлумачення положення частини першої статті 32, яке закріплюється в Рішенні Конституційного Суду № 2-рп/2012 від 20.01.2012 : «Інформацією про особисте та сімейне життя особи є будь-які відомості та/або дані про відносини немайнового та майнового характеру, обставини, події, стосунки тощо, пов'язані з особою та членами її сім'ї. Така інформація про особу є конфіденційною»[2]. Поряд з даними положеннями, держава встановлює покладення відповідальності на особу, що порушила право на повагу до приватного та сімейного життя, для забезпечення як